
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 104, april 2013

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

Kan een Kind van God voor Eeuwig Verloren Gaan?

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven” (Joh. 5:24).

Kan een kind van God voor eeuwig verloren gaan? Kan een gelovige, een mens die is wedergeboren en eeuwig leven van de Heer heeft ontvangen, zijn of haar heil weer verliezen? Hoewel over het antwoord op deze vraag verschillend wordt gedacht, behoort deze vraag niet tot de moeilijkste vragen die we in het christelijke leven kunnen stellen. Wanneer we een aantal zaken goed beseffen, is de onvermijdelijke conclusie dat wanneer we eeuwig heil hebben ontvangen, we nooit meer verloren kunnen gaan. Hiermee wordt niet gezegd dat een christen niet getuchtigd kan worden door de Heer of zijn loon kan verliezen of niet kan vallen in de handen van de levende God (vgl. Hebr. 10:26-31). Dit alles kan een kind van God overkomen, maar wanneer wij zijn overgegaan uit de dood in het leven, kunnen wij niet meer overgaan uit het leven in de dood. Dood omvat in de Bijbel veel aspecten die ook invloed hebben op een gelovige, maar een overgang van leven in de dood waar ons eeuwig heil en onze wedergeboorte wordt teruggedraaid, is een onmogelijkheid.

We zullen ons antwoord in tien punten toelichten, waarbij een aantal zogenaamde ‘probleemverzen’ wordt behandeld.

“Alleen zij die niet weten wat wedergeboorte en eeuwig leven is, kunnen zeggen dat we ons eeuwig heil kunnen verliezen” (Watchman Nee).

1. Ons eeuwig heil is zo zeker als het werk waarop dit heil is gebaseerd

Ons eeuwig heil is gebaseerd op het volbrachte werk van Christus:

1. Genesis 1:1-3: De Geest van God wekt ons uit de dood op.
2. Exodus 12:13: “*Wanneer ik het bloed zie, ga Ik u voorbij*”.
3. Johannes 3:14-16: Opzien naar het kruis waar Christus stierf.
4. Efeziërs 2:1-7: “... *door Zijn erbarmen en liefde heeft Hij ons gered ...*”
5. Efeziërs 2:8-10: “*Het is een gave van God, niet uit werken [van de mens] ...*”
6. Titus 3:5: “... *naar Zijn ontferming [heeft Hij] ons gered ...*”
7. Judas 3: “... *ons gemeenschappelijk [eeuwig] heil.*”

Op basis van Zijn werk op Golgotha geeft de Heer ons eeuwig leven, buiten enig werk van ons om. Dit betekent dat onze werken geen invloed kunnen hebben op het werk dat Christus op Golgotha heeft verricht. *Wij zijn daarom niet voor eeuwig behouden door onze werken. Wij blijven ook niet behouden door onze werken en wij kunnen we door onze werken ons eeuwig behoud ook niet ongedaan maken.* Wanneer dit wel het geval zou zijn, zouden onze werken toch binnenkomen in de sfeer van het werk van de Heer aan het kruis en zou ons eeuwig behoud niet meer uit genade zijn. Wanneer we dit zien, is onze vraag in principe al beantwoord, want een ieder die zegt dat we ons eeuwig heil kunnen verliezen, stelt dat onze (negatieve) werken ons eeuwig behoud ongedaan kunnen maken. Het ABC van het evangelie begint echter met de kennis dat ons eeuwig heil buiten de werken van de mens omgaat (Rom. 4:1-8), en als we anders leren dat vervalsen we het evangelie. De zuivere verkondiging van het evangelie kenmerkt zich daarom door de leer dat we ons eeuwig heil nooit meer kunnen verliezen.

“Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit u zelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme” (Ef. 2:8,9).

Onze redding door genade sluit uit dat we ons eeuwig heil kunnen verliezen. Het behoud waarover Efeziërs 2:8,9 spreekt, heeft betrekking op ons eeuwig behoud, ons eeuwig heil. Dit vers leert dat er geen menselijk werk kan zijn dat deel heeft aan dat behoud, “*opdat niemand roeme*”. Bovendien is de uitdrukking “*zijt gij behouden*” de vertaling van een voltooid tegenwoordige tijd (een perfectum) in het Grieks. Het kenmerk van zo’n perfectum is dat een toestand, die in het verleden is ingetreden, nu en in de toekomst ongewijzigd van kracht blijft. De enige conclusie van Efeziërs 2:5,8 is daarom: “*door genade zijt gij (bent gij en blijft gij) behouden*”. De eeuwige zekerheid van de gelovige kan niet sterker worden uitgedrukt dan door het perfectum dat in Efeziërs 2:5,8 wordt gebruikt.

Ons eeuwig heil is zo zeker als het onwankelbare werk waarop dat heil is gebaseerd.

Ons eeuwig heil is een gave van God die God geeft. Wanneer we die gave zouden kunnen verliezen, zou Romeinen 6:23 moeten zeggen: “het loon, dat God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus”, maar het vers zegt: “de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus”. Loon kan worden teruggevorderd, maar de Bijbel zegt: “... *de genadegaven en de roeping van God zijn onberouwelijk*” (Rom. 11:29).

Er zijn veel verzen die de eeuwige zekerheid van de gelovige leren:

“En Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven. Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand van mijn Vaders. Ik en de Vader zijn één” (Joh. 10:28-30).

Dit vers laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Het is de Heer die buiten onze werken om ons eeuwig heil geeft. We zijn door Hem gekocht en betaald. We zijn Zijn eigendom en wij zijn slaven van de gerechtigheid geworden. Het gedrag van een slaaf kan nooit het eigendomsrecht ongedaan maken, maar alleen leiden tot strenge tuchtiging. Het idee dat we uit Zijn hand zouden kunnen ‘springen’, heeft geen grond, want zoals de Heer en de Vader één zijn, zijn ook wij één met de Heer. Wij zijn zo één met Hem als de rank aan de Wijnstok en geen enkele rank kan ooit van de wijnstok ‘afspringen’.

“En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet. Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon Gods, opdat gij weet, dat gij eeuwig leven hebt” (1 Joh. 5:11-13)

Het getuigenis is dat elk kind van God ‘de Zoon heeft (aangenomen)’ (vgl. Joh. 1:12). Johannes, die eerder schreef dat we in eeuwigheid niet verloren gaan, heeft ook geschreven dat we weten dat we eeuwig leven hebben. Christus heeft dit leven gegeven en Hij is ons leven geworden (1 Cor. 1:30). Christus is een essentieel deel van ons wezen geworden. Dit kan nooit meer ongedaan worden gemaakt, want dat zou een terugkeer betekenen van de nieuwe mens naar de oude mens. De oude mens, de niet-wedergeborene geest onder de slavernij van de boze, bestaat echter niet meer en ligt in het graf. Onze werken kunnen ons nooit meer tot eigendom van de satan maken. Christus is onze eigenaar en wij behoren onszelf niet toe.

Onze werken, zowel goede werken als slechte werken, zijn niet de sleutel om te laten zien dat wij zijn behouden, zoals ook het goede en slechte gedrag van onze kinderen niet bepalen of het onze kinderen zijn. Afkomst, niet gedrag, bepaalt of kinderen onze kinderen zijn. Het werk van Christus bepaalt onze geestelijke afkomst en ons gedrag na onze wedergeboorte is een ander hoofdstuk. Natuurlijk moet de verwachting zijn dat een kind van God vrucht draagt, maar 1 Corinthiërs 3:15 laat zien dat een wedergeborene niet altijd vrucht zal dragen. *Wanneer een persoon is wedergeboren, is dit onafhankelijk van het leven dat daar op volgt*. Wanneer we falen in de wandel van dat (wedergeborene) leven, hebben we gefaald in de geestelijk wedloop en niet in het in stand houden van ons eeuwig heil. Ons eeuwig heil staat als een rots.

2. Behoud omvat veel meer dan ons eeuwig behoud

Een van de redenen waarom mensen geloven dat een gelovige voor eeuwig verloren kan gaan, is dat zij niet het volle perspectief van behoud hebben gezien. De meeste christenen denken alleen aan eeuwig behoud wanneer zij aan behoud denken. Hierdoor missen we essentiële kennis van het christelijke leven.

Behoud is een ruim begrip in de Bijbel en omvat veel meer dan ons eeuwig behoud. De Bijbel onderscheidt drie aspecten van behoud:

1) ons eeuwige behoud (Ef. 2:8,9), 2) ons huidige behoud (Rom. 5:10b), en 3) ons toekomstige behoud (Hebr. 1:14). Een christen is daarom behouden en is in het proces om behouden te worden en kan in de toekomst een behoud beërven. Nadat wij voor eeuwig zijn behouden door genade, “*zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden[de], doordat Hij leeft*” (Rom. 5:10b). Na ons eeuwig behoud worden we verder behouden, doordat Hij leeft. Dit leven is Zijn leven dat Hij door ons leeft, het is “*niet meer mijn ik, maar Christus*” (Gal. 2:20). Ons eeuwig behoud heeft met nieuw leven te maken, ons huidig behoud (als een proces) heeft te maken met onze geestelijke groei, terwijl ons toekomstig behoud met een toekomstige erfenis heeft te maken. Dit toekomstig behoud komt pas in beeld nadat wij zijn wedergeboren, want een erfenis komt alleen in beeld wanneer men een kind van de erflater is. Ons toekomstig behoud is het doel van ons huidig behoud dat met volheid en met de geestelijke wedloop heeft te maken. Het is een voorwaardelijk behoud dat alleen wordt verkregen “*indien wij de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwikt vasthouden*” (Hebr. 3:6).

De meeste Bijbelverzen die zouden leren dat een kind van God verloren kan gaan, zijn verzen die over een ander aspect van behoud gaan dan eeuwig behoud dat verwijst naar een aspect in het verleden. Het is opmerkelijk dat veel van die verzen uit het boek Hebreëën worden geciteerd, een boek dat niet gaat over de eeuwige redding van zondaren, maar om veel zonen tot heerlijkheid te brengen (Hebr. 2:10). Het boek Hebreëën gaat daarom niet over het verliezen van eeuwig heil, maar om het verliezen van de Messiaanse heerlijkheid (on het komende koninkrijk van duizend jaar) van een kind van God. Het verliezen van het kinschap is echter onvervreemdbaar, zowel fysiek als geestelijk.

Er is een groot verschil tussen bekering en behoud. Bekering is een crisis, een moment, maar behoud of heil is dan pas begonnen. Door bekering gaan we het koninkrijk binnen, maar behoud is een ander woord voor het koninkrijk dat meer en meer gestalte krijgt. Behoud betekent dat we in toenemende mate in de volheid van Christus komen. In dat proces kan een tijdelijke stagnatie en een strenge bestraffing voorkomen, maar nooit resulteren in een weg terug naar Egypte om weer slaven van Farao te worden.

“Je zou het ‘heil’ vooral verwezenlijkt kunnen zien in het Messiaanse rijk van vrede, heilheid, van kracht en heerlijkheid, van vrede en gerechtigheid, van macht en majesteit ... “ Alles bij elkaar genomen is het wel duidelijk dat Gods heilsplan heel wat meer aspecten omvat dan veel mensen zich realiseren” (Dr. W.J. Ouweneel).

3. Afval van het geloof is niet hetzelfde als het verliezen van eeuwig heil

“Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de Heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgefallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespotting maken” (Hebr. 6:4-6).

Wanneer we spreken over afval van het geloof, moeten we ons allereerst de vraag stellen om welk aspect van behoud het gaat. Deze vraag is gemakkelijk te beantwoorden, want het heeft te maken met het falen in het huidige aspect van het behoud, waardoor ook het toekomstige behoud niet wordt verwezenlijkt.

*“Degenen die eens verlicht zijn geweest”, zijn wedergeboren mensen. Het bewijs hiervan vinden we in Hebreeën 10:32 waar we van gelovigen lezen: “Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, na verlicht te zijn”. Dit zijn de mensen die hun vrijmoedigheid niet prijs moeten geven en volharding nodig hebben (vers 35), niet om hun eeuwig behoud vast te houden, maar met het oog op het “behoud van hun ziel” (vers 39). Alleen christenen kunnen afvallen van het geloof, maar wat betekent die afval eigenlijk? Het Griekse werkwoord voor ‘afvallen’ in Hebreeën 6:6 is *parapiptoo*. ‘Piptoo’ betekent ‘vallen’ en het voorzetsel ‘para’ betekent ‘naast’. Letterlijk betekent ‘afvallen (van het geloof)’ daarom ‘ernaast vallen’.*

Wanneer christenen afvallen van het geloof, vallen zij af met betrekking tot het behoud van de ziel. Het behoud van de ziel is het doel van onze geestelijke wedloop (1 Petr. 1:9) en wanneer wij afvallen, vallen we als het ware naast de weg neer waarop de wedloop moet plaatsvinden. Afval brengt ons dus niet terug tot voor het startpunt. ‘Afval’ heeft daarom niets te maken met ongedaan maken van ons eeuwig leven (wat een onmogelijkheid is), maar met het falen in het Messiaanse doel waarom wij zijn verlost. “Ernaast vallen’ is simpelweg niet de uitdrukking om weg te doen wat wij door de dood en opstanding met Christus hebben verkregen. *Het falen in de geestelijke wedloop is niet synoniem met het verliezen van ons eeuwig heil.* In de Bijbel is een gezondene een apostel en een afvallige is een apostaat. Letterlijk betekent het woord ‘apostaat’ ‘staan vanaf’. Een apostaat is iemand die ergens mee geassocieerd is geweest, maar nu niet meer. Een voorbeeld hiervan zien we in Mattheüs 7:15-20 waar een valse profeet, een apostaat, een afvallige, die slechte vruchten draagt. Zo’n apostaat was vroeger verbonden met het geloof, want men kan niet afvallen van iets waarmee men niet is verbonden geweest. Dit zien in het woord “scheidsbrief” in Mattheüs 5:31. Het Griekse woord is *apostasion* en is verbonden met het woord ‘afvalligheid’. We zouden dus van een “afvalbrief” kunnen spreken. Hieruit zien we dat we niet kunnen afvallen van iets waarmee we niet zijn verbonden geweest. In Mattheüs 7:15-20 is de context vrucht en draagt de gelovige geen vrucht voor het koninkrijk van God.

Toen Israel viel in de woestijn, viel het als apostaten af van het land dat voor hen lag, niet met betrekking tot Egypte dat achter hen lag. Gods weg is altijd vooruit.

4. De typologie van de Bijbel sluit het verliezen van ons eeuwig heil uit

In Lucas 24:27 begon de Here Jezus bij Mozes en bij al de profeten uit te leggen wat op Hem betrekking had. De Heer bracht daarbij de geestelijke betekenis van Zijn Persoon en Zijn werk aan het licht door naar historische feiten te verwijzen die van Hem spraken. In feite deed de Heer twee dingen: 1) Hij verwees naar Zichzelf en Zijn werk (de werkelijkheid), en 2) Hij legde uit hoe de historische feiten van de Bijbel naar die werkelijkheid verwezen (de schaduw, het beeld). In de theologie wordt deze schaduw of dit beeld de type genoemd. De werkelijkheid wordt de antitype genoemd. We kunnen zeggen dat *een type een historisch (voor)beeld is van een latere geestelijke waarheid of werkelijkheid (de antitype)*. Types en antitypes zijn doorgaans van toepassing op een eerdere en latere bedeling, waarbij het object of de gebeurtenis uit de eerdere bedeling een schaduw is van de werkelijkheid in de latere bedeling. Zo is Mozes een type van Christus en is de bekering van Paulus een type van de toekomstige bekering van Israël. Een type is vaak min of meer profetisch en kan in heel de Bijbel voorkomen, niet alleen in het Oude Testament.

De typologie van het Oude Testament bevestigt de eeuwige zekerheid van de gelovige. Dit kan ook niet anders, want de type en de antitype moeten altijd overeenstemmen. Het volk Israël werd verlost uit Egypte, op basis van het bloed en de dood van het Paaslam. Egypte is daarom een type van het verkrijgen van eeuwig heil. In de geschiedenis van dit volk onder Mozes, was er geen terugkeer meer mogelijk naar Egypte (vgl. Ex. 14:13b) . Gods blik was niet achterwaarts naar Egypte, maar vooruit naar het beloofde land. Toen het volk viel, viel het dan ook met betrekking tot de erfenis die voor hen lag.

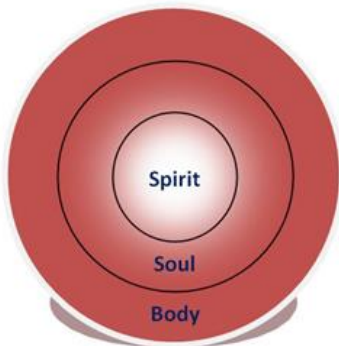
De meeste christenen die bezwaren hebben tegen de eeuwige zekerheid van de gelovige, missen doorgaans het onderscheid op dit punt en passen Schriftgedeelten die betrekking hebben op de uitkomst van hun geestelijke wedloop toe op hun eeuwig heil. Ieder christen is echter voor eeuwig verzekerd van zijn eeuwig behoud, maar het met succes behalen van zijn geestelijke wedloop is een voorwaardelijke zaak en de uitkomst daarvan is onzeker tot de wedloop is gelopen.

Het volk Israël viel met betrekking tot de hoop die voor hen lag en tot het binnengaan in het beloofde land. Afval heeft daarom altijd te maken met wat voor ons ligt, nooit wat achter ons ligt. Wat voor de schaduw geldt, moet ook voor de werkelijkheid gelden.

Een type is een voorafschaduw van een antitype die de werkelijkheid is. Een type kan nooit strijden met de antitype; ze moeten altijd overeenstemmen. De type is als een bouwtekening van een huis, terwijl het huis zelf de werkelijkheid is. Wanneer het huis precies is gebouwd volgens de bouwtekening, maakt het niet uit of we de informatie over het huis verkrijgen van de bouwtekening of van het huis zelf. De informatie moet overeenstemmen. Wanneer een type en een antitype niet overeenstemmen, betekent dit dat de type of de antitype niet correct is of dat beiden niet correct zijn. Verdere Bijbelstudie moet dan uitwijzen wat de oorzaak van het verschil is. Wie leert dat een kind van God verloren kan gaan, moet concluderen dat de type en antitype verschillen. Uit de typologie van de Bijbel zien we dat de eeuwige zekerheid van de gelovige een Bijbelse leerstelling is.

5. De Bijbelse psychologie sluit het verliezen van ons eeuwig heil uit

De Bijbelse psychologie leert dat de mens geest, ziel en lichaam is. Onze ziel en lichaam veranderen niet na onze wedergeboorte. De vernieuwing door de wedergeboorte vindt plaats in de geest. De oude geest, de oude mens, sterft en de nieuwe mens doet zijn intrede door de vernieuwde geest. Door de wedergeboorte worden wij één geest met de Heer: *“Maar die zich aan de Here hecht, is een geest met Hem”* (1 Cor. 6:17).

De hechting aan de Here heeft tot gevolg dat er een samensmelting ontstaat tussen mijn geest en de Geest van God in mijn lichaam. Het gevolg is dat Christus een onlosmakelijk deel van ons wezen wordt, zoals ook de rank een onlosmakelijk deel van de wijnstok is.

Wanneer we leren dat we als kind van God verloren kunnen gaan, wat zou er dan bijbelspsychologisch gebeuren? Een terugkeer naar de oude mens is onmogelijk, want de oude mens is gestorven en ligt in het graf. Er is gewoonweg geen alternatief om de nieuwe mens te vervangen en zolang de nieuwe mens in beeld blijft, blijft ook ons eeuwig heil in beeld. Wie niet van Christus te scheiden is, kan ook niet door het verliezen van eeuwig heil van Christus worden gescheiden. Christus is namelijk ons eeuwig heil!

Onze wedergeboorte kan vergeleken worden met het enten van een tak op een nieuwe boom. Zo is onze ziel geënt op de wedergeboren geest. De oude boom is voorgoed uit beeld ook als de geënte tak geen vrucht zou dragen. Het alternatief is nooit dat de tuinman de tak weer terugzet op de oude boom.

In het christelijke leven is er nooit een weg terug, maar er kan wel degelijk een tijdelijke stagnatie zijn in de weg vooruit. De Here stond nooit toe dat de Israëlieten terugkeerden naar de vleespotten van Egypte, maar Hij liet hen niet toe om het land te betreden dat voor hen lag. Een kind blijft altijd een kind van zijn of haar natuurlijke ouders. Ook als de ouders het kind niet meer willen erkennen als hun kind, blijft het toch hun kind, want de natuurlijke afkomst kan niet ongedaan worden gemaakt. Zo is het ook in het geestelijk leven. Wanneer wij een kind van God zijn geworden, hebben wij het geestelijke DNA van onze hemelse Vader ontvangen en blijven wij voor altijd een kind van Hem.

Het is een speerpunt in de geestelijke strijd dat de boze ons wil doen geloven dat we voor eeuwig van God gescheiden kunnen worden. Gods woord zegt:

“Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus ...” (Rom. 8:17).

Wij kunnen ons kinschap niet meer verliezen, maar dat betekent niet dat er niets valt te verliezen. Wij kunnen de erfenis verliezen in het land dat voor ons ligt. Hier ligt de pijn, niet bij ons eeuwig heil, want de oude mens bestaat niet meer.

6. Zonde kan ons eeuwig heil niet ongedaan maken

Veel gelovigen leren dat we door (grove) zonden ons eeuwig heil kunnen verliezen. Dat is echter een onmogelijkheid omdat we van de zonde zijn verlost. Zonden kunnen onze nieuwe afkomst niet aantasten. Voor onze bekering waren we slaven van de zonde. Nu staan we in de nieuwheid van het leven en zijn we gestorven voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus. De zonde was een macht die in ons woonde vanaf de tijd dat Adam was verleid door de boze. Die macht is voor altijd uitgeworpen en we zijn vrij van zijn inwoning en dwang. De zonde kan nooit een oorzaak zijn van het verliezen van ons eeuwig heil omdat Jezus kwam om ons van de zonde te verlossen. We kunnen verschillende voorbeelden geven dat de zonde ons niet zal kunnen scheiden van Christus. Zo beschrijft de Bijbel ons als vaten (2 Cor. 4:7). Een vat wordt gevuld met iets. Het vat heeft geen zeggenschap waarmee het wordt gevuld of waarvan het wordt leeggemaakt. Dit bepaalt de eigenaar van het vat. Een gelovige is gevuld met de schat die Christus is door de inwoning van de Heilige Geest. Daarmee is Christus een essentieel en onlosmakelijk deel van ons wezen geworden. Wanneer we stellen dat dit ongedaan kan worden gemaakt door de zonde en we opnieuw de geest van de kinderen van de ongehoorzaamheid zouden ontvangen, doen we Christus' werk aan het kruis te niet. Zonde kan een grote invloed hebben op de wandel van een christen, maar die zonde leidt nooit tot het verliezen van eeuwig heil, want het vat heeft geen zeggenschap over de inhoud. Een wandel in de Geest bepaalt of een christen een overwinnaar blijkt te zijn of niet. *“En wie overwint en mijn werken tot het einde toe zal bewaren, hem zal ik macht geven over de heidenen”* (Openb. 2:26). Zonde kan ertoe leiden dat we onze Messiaanse heerlijkheid verliezen en niet met Christus macht over de heidenen zal verkrijgen. Heersen met Christus is een groot voorrecht en de climax van onze geestelijke wedloop. Wanneer we hierin falen, falen we in onze geestelijke wandel. De meeste kerken of gemeenten leren deze zaken echter niet en dan blijft met name ons eeuwig heil in beeld als sanctie voor een leven in de zonde. Wat nu als een gelovige, een wedergeboren persoon, Christus afzweert en bijvoorbeeld voor het verdere leven een toegewijd moslim wordt. Is die persoon dan verloren? Dit is wat velen leren, maar Gods woord zegt dat als een christen Gods werken niet tot het einde toe zal hebben bewaard, hij geen Messiaanse heerlijkheid zal ontvangen. Hij zal in de handen van de levende God vallen. Ook als die persoon berouw krijgt, zal hij niet tot bekering kunnen komen (Hebr. 6:4-6), dat wil zeggen dat de Messiaanse heerlijkheid van duizend jaar voorgoed voorbij gaat aan die persoon. Dit is een zeer ernstige zaak, want dat betekent dat die christen het doel in dit leven heeft gemist en dat zal worden ervaren als *“geween en tandengeknars”* (Matt. 25:30). Eeuwig heil is niet in het geding, want onze negatieve werken, hoe ernstig of dramatisch ook, kunnen niet binnentreden in het werk dat Christus heeft verricht om ons eeuwig heil ongedaan te maken.

“Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here” (Rom. 8:38,39).

Wanneer Gods woord zegt dat niets om zal scheiden van Christus, dan betekent niets gewoonweg niets, ook de kracht en macht en dood van de zonde niet.

7. Behoud in het boek Hebreeën

Het boek Hebreeën is bij uitstek een Bijbelboek waarin christenen menen te zien dat een kind van God voor eeuwig verloren kan gaan. Het is daarom belangrijk dat we het thema van dit boek begrijpen om niet op het verkeerde been gezet te worden.

In het boek Hebreeën wordt van behoud gesproken, maar niet van ons eeuwig behoud en de rechtvaardiging van de zondaar. Het Priesterschap van de Here Jezus dat zo op de voorgrond staat in Hebreeën, is voor de gelovigen en niet voor de zondaren. Dit Priesterschap werd niet ingesteld in Egypte, maar in de woestijn, nadat het volk van God verlost was door het bloed van het Paaslam (Exodus 12). Hebreeën gaat niet over de rechtvaardiging van zondaren, maar om “*vele zonen tot heerlijkheid te brengen*” (Hebr. 2:10). Het is duidelijk dat een afval van de gelovige in Hebreeën te maken heeft met het verliezen van heerlijkheid en niet met het ongedaan maken van onze rechtvaardiging door het geloof. Het geloof in Hebreeën is niet geloof tot gerechtigheid (Rom. 10:9), maar geloof tot het behoud van de ziel (Hebr.10:39), dat iets geheel anders is. Het geloof in Hebreeën wordt geuit door gehoorzaamheid en volharding. In Hebreeën zijn de beloften toekomstig en afval heeft daarom te maken met het niet verkrijgen van deze toekomstige beloften, niet met het ongedaan maken van ons eeuwig heil dat in het verleden al is verkregen. Een van de redenen waarom gelovigen denken dat we ons eeuwig heil kunnen verliezen, is dat hun geestelijke herders hen niet het onderscheid hebben geleerd tussen eeuwig heil en de komende Messiaanse beloften van heerlijkheid. Wanneer we zien dat het verliezen van deze Messiaanse beloften *het* grote gevaar vormt van het christelijke leven, kunnen we eeuwig heil ook in het juiste perspectief zien. Het falen in deze beloften is het falen in het doel waarvoor wij zijn verlost, iets wat de meeste gelovigen niet hebben gezien. Het Nieuwe Testament zegt drie keer dat we ergens ernst mee moeten maken: 1) Ernst maken ons wel beproefd ten dienst van God te stellen (2 Tim. 2:15) , 2) Ernst maken met zulk een heil (Hebr. 2:3), en 3) Ernst mee maken om tot Gods rust in te gaan (Hebr. 4:11). Het heil waarmee we ernst moeten maken is het toekomstig beërfd heil en dat heil heeft te maken met een erfenis in het beloofde land.

De brief aan de Hebreeën centreert zich rond vijf hoofdwaarschuwingen (Hebr. 2:1-4; 3:1-4:13; 5:11-6:20; 10:26-38; 12:14-29), en hebben allemaal te maken met de erfenis die aan christenen wordt aangeboden. De uitdaging van heel deze brief is: “Mis je erfenis niet!”. Het verlies van onze erfenis heeft niets te maken met het verlies van eeuwig heil, maar met het doel van ons heil. We spreken ook niet van het verliezen van voorrechten in de eeuwigheid, maar van het verliezen van voorrechten die in het Messiaanse tijdperk van duizend jaar gelden: “*Zijn huis zijn wij, indien ... want wij hebben deel gekregen aan Christus, mits ... Heden, indien ...*” (Hebr. 3:6, 14, 15). Een christen kan zijn erfenis in het duizendjarig vrederijk missen, maar niet zijn eeuwig heil. Gods doel is om in de komende bedeling christenen als mede-erfgenamen te laten delen in de heerschappij van Christus vanuit de hemelen over deze aarde. Voor die taak is een grote voorbereiding nodig en een zware training. Onze wedergeboorte alleen is hiervoor niet toereikend. Heersen met Christus is niet een zaak van een reeds verkregen positie, maar van waardigheid (2 Thess. 1:5) en het kruis zijn volle werk heeft kunnen doen in ons leven. Pas dan komen wij in een positie om het koninkrijk te beërven en met Hem te heersen in het komende koninkrijk.

8. Behoud in de Evangelien

De Bijbel spreekt van het “*evangelie van de genade*” en van “*het evangelie van het koninkrijk*” (Hand. 20:24-25). In een bepaald opzicht is er geen verschil tussen deze twee uitdrukkingen van het evangelie, want zowel de genade als het koninkrijk omvatten het hele panorama van ons geestelijk leven. Het leven in Christus is steeds uit genade en steeds binnen de sfeer van het koninkrijk. Genade en het koninkrijk zijn twee kanten van één medaille en zijn niet van elkaar te scheiden. Toch is het opmerkelijk dat Paulus in vers 27 opmerkt dat hij niets heeft nagelaten al de raad van God te verkondigen. Wanneer we naar de verschillende aspecten van behoud kijken, dan zien we dat ‘genade’ een sleutelwoord is voor ons eeuwig behoud (Ef. 2:8,9), maar dat het sleutelwoord van het koninkrijk van God steeds het woord ‘erfenis’ is (vgl. 1 Cor. 6:9,10; 15:50; Gal. 5:21).

De volle raad van God begint met de genade van Christus’ volbrachte werk en eindigt met het wel of niet verwezenlijken van een Messiaanse erfenis. Het christelijke leven gaat om meer dan eeuwige redding alleen! Het heeft een doel dat wij kunnen missen. Laten we eens kijken naar de gelijkenissen in de evangeliën. Gelijkenissen komen niet alleen voor in het Nieuwe Testament, maar ook in het Oude Testament (Richt. 9:7-15; 2 Sam. 12:1-4; Jes. 5:1-7).

In het Nieuwe Testament komen gelijkenissen pas in het volle voetlicht nadat Israël het koninkrijk der hemelen had verworpen. In het evangelie naar Mattheüs komen ze pas voor ná Mattheüs 12:22-37. Direct na de climax in dit Bijbelgedeelte zien we dat de Heer in Mattheüs 13:1 het huis verlaat, dat wil zeggen, Hij keert zich af van het huis van Israël en begint in gelijkenissen te spreken. De eerste gelijkenis, de gelijkenis van de zaaier, moet daarom betrekking hebben op de gemeente van Christus met het oog op vrucht voor het komende koninkrijk, en niet met betrekking tot Israël en het komende koninkrijk. Alle zeven gelijkenissen in Mattheüs 13 hebben *daarom te maken met erfenis in het komende koninkrijk van Christus, niet met eeuwig heil.*

Ook in andere gelijkenissen, zoals de gelijkenis van de goede en slechte slaaf, zien we dat de uitkomst niet het verliezen van eeuwig heil is, maar toename in verantwoording, feestvreugde (25:10, 23), of gehuil of tandengeknars, omdat men hiervan is buitengesloten:

“Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de heer over zijn dienstvoolk gesteld heeft om hun op tijd hun voedsel te geven? Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zo bezig zal vinden. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen. Maar als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken, dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur, dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars” (Matt. 24:45-51).

Het is van belang om het verschil te zien tussen eeuwig heil en het koninkrijk te beërven waar het in de gelijkenissen om gaat. Trouw en verstandigheid volgen op ons eeuwig heil en bepalen dat huidige en toekomstige heil. Een slechte slaaf blijft een slaaf en zijn heer liet hen folteren als een slaaf die zijn slaaf bleef.

9. De diepste reden waarom iemand denkt zijn eeuwig heil te kunnen verliezen

Het grootste probleem is dat we niet zien hoe diepgaand en volledig het volbrachte werk van Christus is en hoe belangrijk wij zijn in de handen van God. We denken dat wanneer wij voor eeuwig verloren gaan, wij de personen zijn die lijden. Maar als wij ons eeuwig heil zouden verliezen, is met name God die zou lijden. Alles is echter uit God en Hij heeft ons behouden. Dit behoud vindt plaats op basis van dood en opstanding van Christus en het is naïef om te denken dat wij door welke werken dan ook een goddelijk proces van dood en opstanding zouden kunnen omkeren en dit alles ongedaan maken en in de oude toestand zouden terugkeren.

In Christus zijn wij leden van Zijn lichaam geworden (1 Cor. 12:27). Kan een lid besluiten of zich in een positie te begeven om geen lid meer van dat lichaam meer te zijn? Dat is een onmogelijkheid, want dat lid heeft daartoe geen kracht en zeggenschap. Het is daarom een illusie te denken dat wij een onafhankelijke wil hebben. Het hoofd is de meester van het lichaam. De leden zijn er om uitdrukking te geven aan het hoofd. Vaak zeggen we: "Ik moet meer op God vertrouwen" en " ik moet me meer toewijden aan God en beter Zijn geboden houden". In feite is dit zelfmisleiding, want er bestaat geen 'ik' los van Christus, net zo min als er een lid bestaat los van het hoofd. Deze hele benadering ziet onze relatie met God als iets uitwendigs. Het is dit uitwendig denken dat leidt tot de gedachte dat we alsnog voor eeuwig verloren kunnen gaan. Het is een gescheiden denken waarin de arm denkt dat het van het lichaam losgeweekt kan worden.

Wanneer de Bijbel spreekt over een wandel in het vlees of naar de wet, dan duidt dat altijd op een leven waarin we onafhankelijk van het hoofd denken te kunnen leven. De Geest van God laat dit toe in ons leven om ons de illusie daarvan te laten zien, zoals Paulus ook leerde in Romeinen 7:13-26. Onze bekwaamheid rust volledig op onze afhankelijkheid van Christus als Hoofd en daartoe moeten wij onszelf verloochenen. Wij moeten de hele illusie laten varen dat we onafhankelijk van het hoofd kunnen handelen, want zonder Hem kunnen wij niets doen (Joh. 15:5). Het evangelie is een wisseling van eigenaar en het eigenaarschap kan nooit veranderen door toedoen van het eigendom. Het kan een lange tijd duren voordat we zien hoe gescheiden we hebben gedacht over Christus. Wanneer we eenmaal zijn geworteld in de realiteit dat Christus ons Hoofd is en wij een deel van Hem zijn en Hij ons leven is, zullen we ook de vrede ervaren die alle verstand te boven gaat. Dan zien we ook dat we als kind van God nooit meer verloren kunnen gaan, want Hij en ik zijn nooit meer te scheiden. Dan is het niet meer Hij voor mij of Hij (los) in mij, maar Hij als mij. Wanneer ik verloren zou gaan, dan zou Hij ook verloren gaan, want ik ben een deel van Hem.

Kan ik mijn eeuwig verliezen? Dit is een vraag die hoort bij de boom van de kennis van goed en kwaad. Welk kwaad kan er in mijn leven komen dat ik mijn onvoorwaardelijke afkomst kan verliezen? Een christen echter is niet langer verbonden met deze boom, maar met de boom van het leven. Aan deze boom is Christus alles in allen en is alle grond verdwenen om te denken dat we alsnog verloren kunnen gaan.

10. 'Probleemverzen'**Volharden tot het einde**

"... maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden" (Matt. 24:13).

De eerste vraag is: "Welke aspect van behoud betreft het hier?" Hebreëen 12:1 verbindt de geestelijke wedloop met volharding. We mogen nooit eeuwig heil verwarren met de geestelijke wedloop. Het eerste is namelijk onvoorwaardelijk, het laatste is voorwaardelijk en afhankelijk van onze volharding. Sommige christenen zullen dus volharden, anderen niet. Beiden zijn en blijven een kind van God, maar de een zal zijn zoonschap niet tot volle groei hebben zien komen, de andere wel. Deze laatste heeft zijn verkiezing bevestigd en zal rijkelijk de toegang worden verleend tot de Messiaanse heerschappij (2 Petr. 1:10,11), terwijl de andere hierin zal zijn gestruikeld (vers 10b).

De rank buitengeworpen en verbrand

"Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen. Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand" (Joh. 15: 5,6).

Deze verzen hebben betrekking op een kind van God die als een rank aan Christus de Wijnstok is verbonden. Het gaat hier niet over eeuwig heil, maar over vrucht dragen. De enige functie van een rank is om vrucht te dragen en het doel van onze verlossing is ook om vrucht te dragen. Wanneer een rank geen vrucht draagt, deugt het nergens meer toe dan om in het vuur geworpen te worden (vgl. Ezech. 15:1-5).

In de gelijkenis van de talenten zien we een slaaf die ook geen vrucht heeft gedragen. Hij bleef echter een slaaf, maar ging niet het feest van de Heer binnen. Een christen die geen vrucht draagt, blijft een kind van God, maar heeft geen vrucht gedragen voor het koninkrijk van Christus en zal daarom zijn of haar Messiaanse heerlijkheid missen.

Het vuur kunnen we vergelijken met het vuur in 1 Corinthiërs 3:13-15. Het vuur verbrandt wat geen vrucht is, maar de gelovige *"zal gered worden, als door vuur heen"*.

Wanneer we geen vrucht dragen, heeft duidelijke gevolgen voor de gelovige, maar die gevolgen hebben niets te maken met het verliezen van eeuwig heil, want een christen kan zijn of haar eeuwig heil niet verliezen.

Door kennis verloren gaan

"Dan gaat er immers iemand, ten gevolge van uw kennis verloren, een broeder, om wiens wil Christus gestorven is" (1 Cor. 8:11).

Het gaat hier om een broeder, iemand die is wedergeboren. Hij kan verloren gaan, zegt dit vers. Bezien vanuit de overtuiging van de eeuwige zekerheid van de gelovige heeft 'verloren gaan' hier de betekenis van het niet verwezenlijken van het huidige en toekomstige behoud. Vergelijk de deelwoorden 'verloren gaan(de)' en 'behouden worden(de)' in 1 Corinthiërs 1:18.

Het Koninkrijk Gods niet beërven

“Of weet gij niet, dat onrechtvaardigen het Koninkrijk Gods niet beërven zullen? Dwaalt niet! Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schandjongens, knapenschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters zullen het Koninkrijk Gods niet beërven. En sommigen uwer zijn dat geweest. Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God” (1 Cor. 6:9-11).

Dit vers gaat niet over eeuwig heil maar over een toekomstig beërfd behoud. Er is een verschil tussen ons eeuwig behoud en ons toekomstig beërfd behoud. Ons eeuwig behoud wordt geschonken uit genade, door het volbrachte werk van de Here Jezus. Dit behoud is nooit beërfd. We ontvangen eeuwig behoud waardoor we een kind en een erfgenaam worden.

Tevergeefs tot geloof zijn gekomen

“..., waardoor gij ook behouden wordt, indien gij het zó vasthoudt, als ik het u verkondigd hebt, tenzij gij tevergeefs tot geloof zou zijn gekomen” (1 Cor. 15:1-4).

Eeuwig behoud hoeft en kan niet vastgehouden worden, want het is onvervreemdbaar, en menselijk inspanning om dat leven in stand te houden, kan in de sfeer van Christus' volbracht werk niet bestaan. Wanneer het gaat om een toekomstig behoud, dan valt alles op zijn plaats.

Een christen kan tevergeefs tot geloof zijn gekomen als hij het einddoel van het geloof niet behaalt (1 Petr. 1:9). Ons eeuwig behoud is geen garantie dat we onze geestelijke wedloop zullen behalen (vgl. 1 Cor. 9:27). Dit heeft niets te maken met een gevoel dat we iets moeten waarmaken om door God geaccepteerd te worden. Waarmaken is daarbij niet aan de orde, omdat onze wedloop plaatsvindt vanuit een organische relatie met Christus.

Van de genade gevallen

“Gij zijt los van Christus, als gij door de wet gerechtigheid verwacht; buiten de genade staat gij” (Gal. 5:4 NBG).

Wanneer een christen het van de wet verwacht, staat hij buiten de genade, zowel voor ons eeuwig behoud als voor onze geestelijke groei. Dit vers heeft niets met eeuwig heil te maken, want daar geldt de organische waarheid *“niet meer ik, maar Christus”* (Gal. 2:20). Wanneer we echter in de illusie verkeren het christelijke leven te kunnen leiden door de wet, is dat een gescheiden denken en is er geen groei naar de volheid van Christus. De wet is nooit geven voor onze rechtvaardiging, maar ook niet voor onze heiliging. Heiliging is een genadegave. Dit is ook de reden dat Paulus in zijn brief aan de Galaten ook zo'n ernstige crisis beschreef, want een terugkeer naar de wet zou een ontmanteling van het evangelie betekenen. Een gelovige leeft uit Christus voor wie het natuurlijk is om Gods geboden te houden.

Het geloof schipbreuk lijden

“...de goede strijd strijdt met geloof en met een goed geweten. Omdat sommigen dit hebben verworpen, heeft hun geloof schipbreuk geleden” (1 Tim. 1:18,19).

“Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan hèt geloof vinden op aarde?” (Luc.18:8).

De wijze waarop de Griekse tekst in Lucas 18:8 is geschreven, eist een ontkennend antwoord. De uitdrukking “hèt geloof”, gebruikt door de Heer, staat ook heel centraal in de brieven van Paulus. Vlak voor zijn dood, schreef Paulus: *“Ik heb hèt geloof behouden”* (2 Tim. 4:7). Hij verbond dit met zijn (geestelijke) (wed)loop die hij ten einde had gebracht. Hiermee gaf Paulus aan dat sommige christenen hèt geloof zullen behouden en andere christenen niet. De Schrift leert dat *hèt* geloof schipbreuk kan lijden, zoals bij Alexander en Hymenaéus (1 Tim. 1:19,20).

De werking van de zuurdesem treft niet de leer van ons eeuwig heil dat de Here Jezus is gestorven voor onze zonden buiten enig werk van de mens om. Het woord van het koninkrijk is de boodschap dat we ernst moeten maken met onze toekomstige erfenis en dat woord is in beeld in 1 Timothéüs 1:18,19.

Heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien

“Jaag naar vrede met allen en naar heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien”(Hebr. 12:14).

Hebreeën 12:14 vormt het begin van de vijfde hoofdwaarschuwing (Hebr. 12: 14-29), en moet daarom ook in het licht van ons “beërfd heil” worden gezien.

Let goed op de context in vers 15-17. Een christen kan *“verachten van de genade”* zoals Esau *“zijn eerstgeboorterecht verkocht”*. Al deze zaken hebben met hetzelfde thema te maken, met afval van het geloof en met het niet bereiken van het einddoel van het geloof. Wie het einddoel mist, mist de erfenis om als mede-erfgenaam met Christus op de troon te zitten (Openb. 2:26).

Esau wist van zijn eerstgeboorterecht, maar verkocht het in zijn onverschilligheid. Toen hij dit recht later zocht, lag het buiten zijn bereik. Hij was *“eens verlicht”*, maar de erfenis lag voorgoed buiten zijn bereik, helemaal in overeenstemming met Hebr. 6:4-6. Zo verging het Esau, zo verging het Israël en zo vergaat het ook christenen (1 Cor. 10:1-13), die onverschillig worden ten aanzien van hun geestelijke wedloop.

Het is ook van belang dat we de relatie in dit vers zien tussen ‘heiliging’ en ‘de Here zien’. Die relatie zien we ook in Genesis 32 waar Jacob worstelde met de engel van God. Jacob zegt dan: *“Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht”* (32:30).

Vergelijken we dit met Matthéüs 5:8: *“Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien”*, dan zien we het volgende. Jacob, die door God werd verbroken, en de reine van hart zijn beide personen die God zien door heiliging.

De vrede in Hebréeën 12:14 heeft een directe verwijzing naar Matthéüs 5:9: *“Zalig de vreedestichters, want zij zullen zonen van God genoemd worden”*.

Er is ook voor christenen een aanneming tot zonen (vgl. Rom. 9:4) voor de rechterstoel van Christus om vast te stellen of zij de voorwaardelijke rechten van de eerstgeborene zullen beërven en de uitdrukking is dan dat zij “de Here zullen zien” (Hebr. 5:8). Hebréeën 12:14 heeft daarom niets met eeuwig heil te maken, maar met de uitkomst van onze geestelijke wedloop.

Ternauwernood behouden

“Als dan de rechtvaardige ternauwernood behouden wordt, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen?” (1 Peter. 4:18).

Eeuwig behoud is nooit “ternauwernood”, maar ons toekomstige behoud dat te maken heeft met een rijkelijke of minder rijkelijke toegang tot het koninkrijk, is wel ternauwernood (vgl. 2 Petr. 1:10,11). De goddeloze en zondaar zijn hier als vleselijke gelovigen een antithese voor de rechtvaardige.

Zonde tot de dood

“Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet tot de dood. Er bestaat zonde tot de dood: daarvoor zeg ik niet, dat hij moet vragen” (1 Joh. 5:16).

1 Johannes 5:16 brengt ons terug naar Hebréeën 6:4-6 dat we al eerder bespraken. Waarschijnlijk zijn er maar weinig christenen die zonde tot de dood hebben begaan, want de meeste gelovigen weten weinig van het doel dat voor hen ligt, laat staan dat zij daarvan kunnen afvallen. Veel gelovigen zijn blijven hangen rond de berg Sinaï met haar wetgeving en weten weinig tot niets van het volle leven in het beloofde land en zijn nooit tot Kades-Barnea gekomen om af te vallen (Num. 32:8).

Verdelgd die niet tot geloof waren gekomen

“Geliefden, daar ik mij in alle opzichten beijver u te schrijven over ons gemeenschappelijk heil, zie ik mij genoodzaakt het te doen met de vermaning tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. Want er zijn zekere mensen binnengeslopen (reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven) goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Here, Jezus Christus, verloochenen. Maar ik wil u te binnen brengen (gij hebt het immers alles eens voor goed vernomen) dat de Here een volk uit het land Egypte verlost heeft, maar een andermaal hen, die niet tot geloof gekomen waren, verdelgd heeft; en dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwig banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden” (Judas 1:3-6).

Judas wilde aanvankelijk schrijven over ons gemeenschappelijk heil, ons eeuwig heil, maar zag zich genoodzaakt de gelovigen aan te sporen om te strijden voor het geloof.

Deze brief gaat daarom niet over eeuwig heil, maar om wat na ons eeuwig heil plaatsvindt. God had een volk verlost uit Egypte, uit de slavernij. In de woestijn werd Israël in ongeloof verdeld als een voorbeeld hoe God afvalligheid oordeelt. Toen Israël bij Kades-Barnea kwam, werd de toegang tot het beloofde land geweigerd. Het volk viel dus met betrekking tot het land dat voor hen lag, niet met betrekking tot Egypte dat achter hen lag.

Onze naam gewist uit het boek van het levens

“Wie overwint, zal aldus bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitwissen uit het boek des levens, maar Ik zal zijn naam belijden voor mijn Vader en voor zijn engelen. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 3:5-7).

De context van deze verzen is *“wie overwint”*. Wanneer we in deze verzen eeuwig heil willen zien, zal ook gesteld moeten worden dat het falen in de geestelijke wedloop tevens uitloopt op het verliezen van ons eeuwig heil. Dit is een onmogelijkheid, omdat onze werken geen toegang hebben tot het werk dat Christus heeft verricht.

God kent verschillende boeken waaronder *“het boek van het leven van het Lam dat geslacht is ...”* (Hebr. 13:8). Uit dit boek kan niemand meer uitgewist worden (Joh. 10:27-29; Ef. 1:3-6).

Het boek van het leven in Openbaring 3:5 beschrijft allen die voor eeuwig zijn behouden en blijven in dit boek indien zij gebouwd hebben met goud, zilver en kostbaar gesteente (1 Cor. 3:12,13). Een voorbeeld hiervan vinden we in 2 Samuël 23:8-39 een lijst van Davids helden. Een aantal van Davids helden waren gewist uit de lijst van helden, zoals Joab, de overste van David, omdat zijn hart niet recht was voor David. Achitofel vinden we er ook niet, omdat hij meeding in de opstand van Absalom. Hieruit zien we dat niet alle christenen overwinnaars zullen blijken te zijn, maar niet ten koste van hun eeuwig heil.

Samenvatting

De vraag : *“Kan een kind van God voor eeuwig verloren gaan?”*, is de vraag die voorkomt uit een gescheiden denken dat Christus en ik los van elkaar functioneren. Christus en de gelovige zijn echter organisch één. Door onze dood en opstanding met Christus ligt onze geestelijke afkomst voor eeuwig vast. De Bijbel laat op diverse manieren deze onlosmakelijke verbondenheid zien. Het begint met de diepte van het werk van Christus waardoor wij worden behouden. Er zijn echter verschillende aspecten van behoud die wij moeten onderscheiden om niet tot verkeerde conclusies te komen. Ook de typologie en de Bijbelse psychologie ondersteunen niet dat een kind van God verloren kan gaan. In de evangeliën zien we dit onderscheid tussen eeuwig heil en het doel van ons eeuwig heil, namelijk het koninkrijk der hemelen. De brieven Hebr. en Judas richten zich vooral op ons toekomstig beërfde heil.

Zonde kan ons niet scheiden van Christus en daarom kan eeuwig heil, dat Christus Zelf is, ook nooit van ons gescheiden worden. Niets maar dan ook niets kan ons van Hem scheiden.

Studievragen

1. Wat is de diepste oorzaak waarom we denken dat een kind van God verloren kan gaan?
2. Waarom kan zonde ons niet scheiden van Christus?
3. Wat betekent het om buiten de genade te zijn?
4. Wat heeft volharding met eeuwig heil te maken?
5. Waar gaan de gelijkenissen in de evangeliën over?
6. Wat is het thema van de brief van Judas?
7. Wanneer is je naam uitgewist uit de boek van het leven?